

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **JUDr. M.B.**, bytem, zastoupen Mgr. Petrem Langem, advokátem se sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 1.5.2011, č.j. KUZL-25495/2011, sp. zn. KUSP-25495/2011/DOP/Ti,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 1.5.2011, č. j. KUZL-25495/2011, sp. zn. KUSP-25495/2011/DOP/Ti, bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3.3.2011. č. j. OD/2144/9/10/Po a ve zbývající části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3.3.2011 č.j. OD/2144/9/10/Po byl žalobce uznán vinným tím, že dne 11.5.2010 v 19:21 hod. na komunikaci I/50 mezi obcemi Veletiny a Uherský Brod v katastru obce Drslavice cca 73-74 km komunikace, ve směru jízdy na Uherský Brod řídil motorové vozidlo zn., kdy silničním radarovým rychloměrem RAMER 7M-M mu byla naměřena rychlost jízdy 147 km/hod. v úseku, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 90 km/hod. Tímto překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec o 57 km/hod. Po odečtu povolené odchylky měřícího zařízení $\pm 3\%$ byla stanovena jako nejnižší rychlost jízdy 142 km/hod, čímž překročil rychlost jízdy mimo obec nejméně o 52 km/hod. Tedy porušil ust. § 18 odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění platných předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a za to mu bylo uloženo podle ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. b) ust. § 11 odst. 1 písm. c) a ust. § 14 odst. 1 zákona o přestupcích pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále byl žalobce podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zavázán k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč. Správní orgán prvního stupně dále stanovil, že policisty vybraná kauce od žalobce v souladu s ust. § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu ve výši 7.000 Kč se po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku započte v souladu s ust. § 125a odst. 5 zákona o silničním provozu na zaplacení uložené pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1.5.2011 č.j. KUZL-25495/2011, sp. zn. KUSP-25495/2011/DOP/Ti bylo v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3.3.2011, č.j. OD/2144/9/10/Po změněno tak, že výrok o započtení kauce nově zněl: „kauce složená JUDr. Michalem Bortelem na místě přestupku v částce 7.000,-Kč se podle ust. § 125a odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů, započte po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku na uloženou sankci pokuty v částce 6.000 Kč. Zbývá částka 1.000 Kč se vrátí obviněnému, popř. se použije k úhradě nákladů spojených s projednáním přestupku, pakliže obviněný s taktovým postupem vysloví souhlas.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno, tedy výrok o vině, výrok o sankci i výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku zůstaly beze změny.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 10.11.2011, č. j. 57 A 67/2011-45, kterým byla žaloba zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2013, č. j. 5 As 110/2012-26 byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen z důvodu částečné nepřezkoumatelnosti a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí.

II.

Právní stanovisko Krajského soudu v Brně:

Krajský soud v Brně, jenž o věci nyní rozhoduje již podruhé, upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům již dostatečně známa a omezuje se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné pro rozhodnutí ve věci z hlediska právního rozboru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2013, č. j. 5 As 110/2012-26.

Pokud se týká žalobní námitky, že rozhodnutí žalovaného nemohlo být žalobci doručeno fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, jelikož v průběhu úložní doby došlo k výpovědi plné moci zástupci žalobce, soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Jak vyplývá ze správního spisu, dne 10.4.2011 žalobce udělil v předmětné věci plnou moc k zastupování panu T.B., DiS., nar. 21.3.1985, trvale bytem Tato plná moc byla udělena pro všechny právní úkony s tím, že zmocněnec je oprávněn přijímat všechny písemnosti, včetně rozhodnutí. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 3.5.2011 vyplývá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 1.5.2011 bylo doručováno úřední osobou téhož dne (1.5.2011) zmocněnci T.B., DiS. na adresu, doručení však bylo neúspěšné, neboť jmenovaný zmocněnec nebyl zastižen. Fotodokumentací založenou ve správním spise bylo potvrzeno, že na bytových dveřích s vizitkou JUDr. M.B., bylo zanecháno poučení adresáta o jeho právech a povinnostech při doručování písemnosti a zmocněnec byl upozorněn i na to, že zásilku je možné převzít u žalovaného v explicitně uvedeném časovém období, připojeno bylo i telefonní číslo, na němž bylo možno dohodnout i jinou dobu převzetí zásilky. Tato forma doručování byla zvolena z důvodu, že žalobce ani zmocněnec neměli označenou poštovní schránku se jmény. Vzhledem k tomu, že zmocněnec zůstal nečinný, žalovaný postupoval ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, podle něhož „jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty“. Byla-li tudíž písemnost připravena k vyzvednutí dne 1.5.2011, posledním dnem 10denní lhůty byl den 10.5.2011. Dne 9.5.2011 byla žalovanému doručena písemnost označená jako výpověď plné moci, kterou žalobce vypověděl plnou moc pro zastupování udělenou dne 10.4.2011 zmocněnci T.B., DiS.

Soud konstatuje, že mezi žalobcem a žalovaným není sporu co do skutkových okolností, nýbrž toliko co do právního posouzení věci.

Soud předně odkazuje na úvahy Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 18.8.2005, č. j. 2 Afs 202/2004-43, dostupném na www.nssoud.cz, že „orgány aplikující právo, mezi nimiž zaujímají dominantní pozici nezávislé soudy, musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Právní normativní systém totiž představuje toliko jeden ze způsobů řešení společenských konfliktů, který nelze od ostatních systémů zcela vydělit (a nebylo by to ostatně ani smysluplné) a proto také při myšlenkových postupech v oblasti práva nelze abstrahovat od obecně platných pravidel a představ. V daném případě, kdy se spornou jeví otázka výkladu institutu doručování daňových rozhodnutí, z této vstupní obecné úvahy konkrétně plyne, že právní výklad prováděný k tomu specializovanými orgány nemá vést k praktickým důsledkům, jež se zásadně odlišují od běžného vnímání tohoto institutu ve společnosti. Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby

bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.“ Soud má za to, že ačkoli se nejedná o skutkově stejnou situaci (v případě projednávané před Nejvyšším správním soudem byla správnímu orgánu v průběhu úložní doby doručena plná moc, v nyní projednávaném případě žalobce zaslal v průběhu úložní doby žalovanému správnímu orgánu naopak výpověď plné moci), lze závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že nelze přijmout formalistický přístup účastníků řízení dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožnění efektivní činnosti orgánů ochrany práva, aplikovat i na nyní projednávanou věc.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že v době vydání a odeslání rozhodnutí žalovaného byl žalobce zastoupen zmocněncem T.B., DiS. Správní orgán tedy nepochybil, když rozhodnutí doručoval v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu tomuto zástupci. Pokud žalobce namítá, že úkony správního orgánu jsou okamžikem doručení výpovědi plné moci vůči zmocněnci neúčinné, soud uvádí, že posledním úkonem učiněným žalovaným v předmětné fázi správního řízení bylo právě vydání a odeslání rozhodnutí o odvolání. Soud nepochybně, že v případě, že by žalovaný obdržel výpověď plné moci žalobce před okamžikem vydání a odeslání tohoto rozhodnutí, rozhodnutí by mohlo být řádně doručeno pouze tehdy, pokud by bylo doručováno přímo žalobci. V daném případě však k doručení výpovědi plné moci žalovanému došlo až poté, co rozhodnutí bylo prokazatelně odesláno zmocněnci žalobce, tedy v době, kdy správní orgán již žádné úkony nečinil. Pokud by za dané situace byl správní orgán povinen rozhodnutí zaslat znovu přímo žalobci, musel by fakticky předchozí úkon zopakovat, přestože k tomu nebyl zákonem povinován, jelikož jeho činnost byla v této fázi řízení již skončena.

Pokud žalobce namítá, že okamžik zániku zastoupení vylučuje další nabývání práv a povinností zastoupeného, což ilustruje na příkladu zbavení způsobilosti k právním úkonům v průběhu úložní doby, v obecné rovině lze dát žalobci za pravdu, nelze však odhlédnout od konkrétních okolností daného případu. Soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že v okamžiku, kdy žalobce věděl, že je mu žalovaným doručována písemnost, tedy že doručování písemnosti již probíhá (což žalobce nepochybně), a ve fázi řízení, kdy bylo z jeho strany třeba toliko převzít zásilku, nelze jeho úkon, kterým žalobce vypověděl plnou moc zmocněnci, hodnotit jinak než jako obstrukční jednání, jehož jediným cílem je nikoliv zlepšení právního postavení žalobce, ale toliko zmaření smyslu a účelu řízení (v daném případě zmaření doručení rozhodnutí žalovaného v roční prekluzivní lhůtě). Soud uvádí, že není posláním soudní moci, jejímž cílem je ochrana základních práv a svobod (viz čl. 4 Ústavy), ochrana takovýchto praktik. V případě, že by soud přistoupil na argumentaci žalobce, že je v okamžiku, kdy je účastníkovi řízení zřejmé, že již probíhá doručování, v průběhu úložní lhůty možné účelově vypovědět plnou moc zmocněnci, dospěl by k absurdním závěrům, že by stejným způsobem v průběhu úložní doby mohl účastník řízení opakovaně vypovídat a udělovat plnou moc, v důsledku čehož by byla možnost doručení písemnosti správním orgánem zcela znemožněna.

Ze všech uvedených důvodů soud uzavírá, že k doručení žalobou doručného rozhodnutí došlo v daném případě fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, a to bez ohledu na skutečnost, že v průběhu 10denní úložní doby došlo ze strany žalobce k výpovědi plné moci zmocněnce.

K další námitce týkající se pochybnosti žalobce o správnosti měření radarovým rychloměrem soud uvádí, že správním orgánům nepřísluší jakkoliv hodnotit aktivitu policie ČR při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníkům policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp., zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků na videozáznam a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku, kdy daného účelu nelze dosáhnout stacionárními měřicími zařízeními. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti nutno citovat i z rozsudku NSS ze dne 3.3.2011 č.j. 7 As 18/2011-54, dle kterého: „.....*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“ Nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, že svědectví zasahujících policistů tedy nebylo ani potřebné pro naplnění zásady rovnosti zbraní, přičemž jejich schopnosti či oprávnění odborně obsluhovat zařízení RAMER 7M-M jsou dány skutečně již tím, že jsou policisté zařazení do výkonu služby dopravní policie. Lichá je i výtku, jestliže žalovaný tvrdil, že fungování a provádění měření mobilním radarem je naprosto automatické. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, o jaké poklady se při svém rozhodování opřel (str. 3 a 7), a jak je hodnotil. Mimo jiné se opřel i o ověřovací list č. 188/09, založený ve správním spise, podle nějž vozidlo splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy a měření bylo provedeno v době platnosti ověření (konec platnosti dne 27.8.2010).

V tomto řízení především soud přezkoumává, zda se žalobce přestupku dopustil či nikoliv. Jmenovanému byla policisty z dopravního Inspektorátu Policie ČR, Uherské Hradiště změřena rychlost jízdy 147 km/h., tato skutečnost je zjevná z fotografie pořízené radarem RAMER 7M-M, která zachycuje předmětné vozidlo v okamžiku přestupku. Každé měřící zařízení, které Policie ČR používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii ve znění pozdějších předpisů a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně ověřován. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, resp. $\pm 3\%$ při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka musí být zohledněna buď policistou nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. K samotnému měření rychlosti žalovaný uvedl, že podepsaná úřední osoba je držitelem osvědčení č. 2130/2010 vydaného Autorizovaným metrologickým střediskem K22 při společnosti Ramet C.H.M., a.s. o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů typů RAMER 7, AD 9 a Polam ve všech modifikacích. Byla-li tedy žalobci změřena rychlost 147 km/h, přičemž po zohlednění včetně zaokrouhlení směrem dolů bylo možno konstatovat, že žalobce jel rychlostí nejméně 142 km/h., to znamená, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 52 km/h. Dle názoru soudu byl skutkový stav zjištěn v souladu s požadavky ust. § 2 a § 3 správního řádu, z předložených důkazů shora citovaných je tedy nepochybné překročení dané rychlosti, naměřená rychlost byla naměřena správně, byla naměřena zařízením, které bylo také doloženo ověřovacím listem, soud proto nemá důvod pochybovat o výsledcích měření. Nelze proto než konstatovat, že správní orgán dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, vyhodnotil získané důkazy, určil správnou právní kvalifikaci protiprávního jednání.

Dle názoru soudu bylo ve správním řízení bezpečně zjištěno, že žalobce byl řidičem vozidla, jemuž bylo naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti mezi obcemi Veletiny a Uherský Brod v katastru obce Drslavice, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 147 km/hod, v úseku, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 90 km/hod. Dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích „*přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.*“ Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je povinností správních orgánů v uvedené lhůtě nejen vydat rozhodnutí ve věci, ale také docílit jeho právní moci, čímž je dána i perfektnost autoritativního projevu orgánu veřejné moci. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 11.5.2011, tedy poslední den uvedené lhůty. Motivací žalovaného je tedy uzavřít přestupkové řízení v dané lhůtě, tzn., aby žalovaný dosáhl účelu jím vedeného řízení, pak je jeho volbou, jaký zvolí způsob doručení odpovídající ust. § 19 odst. 1 správního řádu.

Pokud se týká žalobní námitky týkající se protokolu o ústním jednání, ze správního spisu je zřejmé, že ústní jednání v přestupkovém řízení bylo poprvé správním orgánem prvního stupně nařízeno na den 21.6.2010, jednání se však pro předchozí omluvu žalobce vůbec nekonalo. Protože jednání neproběhlo, nebyl správní orgán prvního stupně ani povinen vyhotovovat o tomto jednání protokol. Následně správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na den 8.9.2010. Jelikož písemná omluva žalobce ze dne 26.8.2010 z tohoto jednání nebyla správním orgánem prvního stupně vyhodnocena jako náležitá, jednání se konalo v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v jeho nepřítomnosti. Soud uvádí, že není zřejmé, v čem žalobce v souvislosti s protokolací tohoto ústního jednání spatřuje porušení svých práv. Stejně tak žalobce nijak nekonkretizuje, v čem mají spočívat případné nedostatky průkaznosti protokolu o ústním jednání ze dne 8.9.2010. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 18 odst. 1 správního řádu vyhotovil „protokol o projednávání přestupku“ datovaný dnem 8.9.2010, v jehož rámci byly provedeny důkazy spisovým materiálem obsahující výše specifikované listiny, přičemž z nich bylo bezpečně zjištěno, že žalobce byl řidičem vozidla, jemuž bylo naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti mezi obcemi Veletiny a Uherský Brod v katastru obce Drslavice.

K námitce žalobce, že žalovaný změnou výroku v otázce započtení kaucy porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, soud opětovně konstatuje, že žalobce neuvádí, v čem se změněný výrok rozhodnutí nepříznivě dotýká jeho právní sféry. Podle ust. § 125a odst. 5 zákona o silničním provozu se řidiči vrátí kaucy v plné výši, nebyl-li v řízení o přestupku shledán vinným z jeho spáchání. V opačném případě se kaucy započte na zaplacení uložené pokuty. Pokud správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí stanovil, že policisty vybraná kaucy od obviněného ve výši 7.000 Kč se po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku v souladu s ust. § 125a odst. 5 zákona o silničním provozu započte na zaplacení uložené pokuty a nákladů řízení, postupoval žalovaný zcela správně, pokud podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této části výroku změnil tak, že kaucy složená žalobcem na místě přestupku se podle ust. § 125a odst. 5 zákona o silničním provozu započte na uloženou sankci pokuty v částce 6.000 Kč a zbývající částka 1.000 Kč se vrátí žalobci, popř. že se použije k úhradě nákladů spojených s projednáváním přestupku, pakliže žalobce s takovýmto postupem vysloví souhlas. Pokud podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu může odvolací správní orgán odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit, přičemž změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se, soud konstatuje, že žalovaným provedenou změnou žalobci žádná újma nemohla vzniknout, jelikož žalovaný rozsah povinností žalobce oproti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně naopak snížil. Žalobce ostatně ani nenamítá, že by mu postupem žalovaného nějaká újma vznikla.

Co se týče žalobní námitky, že oprávněná úřední osoba prováděla doručování rozhodnutí žalovaného mimo svou teritoriální působnost, soud uvádí, že tento žalobní bod se objevil poprvé v replice k vyjádření žalovaného ze dne 9.10.2011. Rozšířit žalobu o další žalobní body je přitom podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. možné jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby činila podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. 2 měsíce poté, kdy rozhodnutí žalovaného bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, přičemž rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zmocněnci žalobce fikcí dne 11.5.2011. Dvoutříměsíční lhůta, v níž byl žalobce oprávněn rozšiřovat žalobu o další žalobní body, uplynula dne 11.7.2011. Vzhledem k tomu, že podání obsahující výše uvedený nový žalobní bod bylo soudu doručeno až dne 11.10.2011, tedy po lhůtě k podání žaloby, soud k tomuto žalobnímu bodu nepřihlédl.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová